

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

120 години от рождението на Сергей Румянцев ПОЕТ НА СЕЛОТО И ЗЕМЕДЕЛСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Роден е на 5 септември 1896 г. в с. Блъсничево, днес Румянцево, Луковитско. Прогимназия завършва в Луковит, а гимназия в Плевен, където учител по литература му е поетът Николай Ракитин, който поощрява творческите му заложби и Мито Диловски започва да пише стихове.

Още като ученик през 1911 г. отпечатва в списание „Въртокъщник“ стихотворението „Майчина песен“, което привлича вниманието на читателите. След казармата за кратко време се изявява като талантлив поет. Освен нежни лирични стихове той твори и звънки маршове и оди, и политическа сатира, пародии, епиграми... Изобличава политическите нрави, алчността, продажността, кариеризма, лакейството и други пороци на тогавашното общество. Често пише в стихове злободневки, писма, бележки... Например такова писмо пише и до Ал. Стамболийски, с което го моли да го изпрати макар и писар в някоя легация в чужбина. Стамболийски му отговаря също в стихове:

*Вместо писар в някоя легация,
остани поет на своята нация.*

Малко преди 9 юни 1923 г. Румянцев усеща близката опасност и предупреждава Стамболийски:

*Всеки нов ден те
мамят твоите близки,
пази се, президенте,
пази се Стамболийски!*

Поезията на Сергей Румянцев е пропита от обич към отрудените селяни. Поезия, която покорява с призивната сила, лиричната топлина и вярата в победата.

На 9 юни е арестуван и изпратен на разстрел. По една случайност човекът, който трябва да изпълни присъдата се оказва негов съученик и го спасява. Много изпитания понася като нелегален, но най-болезнено преживява убийството на приятеля и съратника си Ал. Стамболийски. С любов и преклонение възпява убитите земеделски водачи Ал. Стамболийски, Ал. Димитров, Петко Д. Петков и други.

Приживе Сергей Румянцев издава само една стихосбирка - „Селски бодили“ и то по настояване на Димитър Грънчаров и Николай Петрини. Но книгата веднага бива конфискувана от полицията.

След агентата в черквата „Света Неделя“ Румянцев се укрива по села и градове. На 16 април 1925 г. са арестувани с приятеля му смелият журналист Григор Кузманов в неговия дом в Стара Загора. Откарват ги в Дирекцията на полицията в София, откъдето изчезват безследно.

Така загива един от талантливите поети на България едва тридесетгодишен.

И днес поезията и личността на Сергей Румянцев не са изгубили и частица от своето обаяние. Творчеството му се чете и препрочита, защото запленява със своята искреност, смелост, художествена сила... Посланията му звучат съвсем актуално в днешното объркано безвреме.

Кирил Назъров

Роден на
05.09.1896 г.

Убит на
27.04.1925 г.

ДЕМОКРАТ

На Чапрашиков Аероплански

Демократът чест не знае,
нито съвест, нито срам,
много, много се не мае
трупа банки тук и там.
Той гешефтите обича
и настане ли война,
всичкия тютюн завлича
в чужда някоя страна.
След тез подвизи безстрашни,
щом напусна го властта,
колко яд и грижи страшни
член четвърти завеща!
Всеки плахо се прекланя,
а бай Крумчо за към Рим
с много злато в аероплана
отлетява яко дим...
Демократът срам не знае,
нито род, ни роден край,
много, много се не мае
бяга в странство и нехай.

ДАРЕНИЯ

за в. „Литературно земеделско знаме“

Димитър Стоянов 36,00 лв.
Гинка Петрова от Димитровград 20,00 лв.
Тако Караиванов 10,00 лв.
д-р Христина Обретенова 10,00 лв.
Добрин Костов 5,00 лв.
Мирчо Момчилов 5,00 лв.

Скъпи приятели, благодарим ви!

С ВЕНЦИ И ЦВЕТА ПРЕД ЦАНКО ЦЕРКОВСКИ

По случай 90 години от кончината на поета земеделец Цанко Бакалов Церковски, на 15.05.2016 г. група членове на БЗНС от обл. Варна с гл. секретар Георги Пинчев и орг. секретар Сашо Стоянов, заедно с обединени земеделци от обл. Варна, посетихме родния му град Бяла Черква.

Участвахме на тържеството пред паметника в местност „Славееви гори“.

Кратко слово за поета и основател на земеделското движение изнесе Живка Танчева, кметовете на гр. Павликени и гр. Бяла Черква. След литературно-музикална програма заключително слово изнесе гл. секретар на обединени земеделци Петя Ставрева.

От присъстващите пред паметника бяха поднесени венци и цветя.

С поздрав: Димитър Стоянов

ПИСМО ДО РЕДАКЦИЯТА

До редакцията на вестник
„Литературно земеделско знаме“ София

Уважаеми редактори,
Пиша Ви от с. Врачеш, община Ботевград.

Моят дядо Димитър Хаджипетровски е на 92 години и е бил в затвора с неговия земляк и приятел Георги Скачков /Мечтателя/.

Съвсем случайно във вестник „Уикенд“ прочетох, че някой си началник на БЗНС Николай Ненчев е продал имотите, които Скачков е дарил на БЗНС. По искане на дядо ми изпратих две писма-питания до редакцията на в. „Земеделско знаме“, но отговор не получих. Отворих сайта на БЗНС и видях, че има вестник „Литературно земеделско знаме“.

Затова се обръщам към Вас с молба, ако разполагате с някакви факти и документи по случая да ми ги изпратите, за да мога да успокоя моя дядо, тъй като вълненията му са големи и само това го интересува. Обичам дядо си и искам да му помогна, като му дам точна информация.

П.П.: Може да ми отговорите и чрез страниците на вашия вестник.

Суважение Любчо Хаджипетровски
с. Врачеш, Община Ботевград

Уважаеми г-н Любчо Хаджипетровски,

Редакцията на в. „Литературно земеделско знаме“ не разполага с никакви документи по случая с имотите на Георги Скачков, но ще направим всичко възможно да Ви доставим нужната Ви точна информация. За целта ще се обърнем към Областната земеделска дружба Варна и в следващия брой ще бъдете информиран.

Поздрави на Вас и вашия дядо!

От редакцията на вестник
„Литературно земеделско знаме“

ЕДИН ЗАБРАВЕН ПОЕТ-МЪЧЕНИК

„Нам нужни са ни храбреци
задават се барутни жътви.
Поне станете вие, мъртъвци,
защото живите са мъртъви!“

Георги Заркин

И тази година България отбеляза 3-ти март. Отбеляза го и отпразнува, но никоя медия не спомена нищичко за един поет-мъченик, роден на тази дата през 1940 г.

в с. Бели Искър, Самоковско Георги Атанасов Заркин В края на септември 1944 г. баща му е арестуван и никога повече не го вижда. Заедно с 28 души самоковци е хвърлен от „Черната скала“ край Боровец. От нея тогава са хвърлени още десетки знайни и незнайни мъченици от Софийска област. Желаетелите мърт нови властници са удовлетворени. Тях не ги интересува, че оставят млада вдовица, дете сираче и вечно скърбяща майка.

Момченцето расте под бедните, но топли грижи на майка си, едва съхранило в детската си памет спомена за добрия си татко. Завършва селскостопански техникум в Ихтиман. Като войник служи в Строителните войски, нали там са всички младежи с „лоша“ наследствена характеристика. След службата работи в АПК Самоков. Любознателен, обичащ книгите, пише първите си стихове. Любовта му към писането го правят сътрудник на в. „Самоковска комуна“. През 1963 г. е назначен на работа във в. „Земеделско знаме“ като фоторепортер. Още в същата година написва 6 позива в редакцията на вестника,

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
С пожелание за здраве и
незабрава
на всичко написано...

Йордан Христов - 22 май;
 Милчо Присадашки - 11 юни;
 Габриела Цанева - 16 юни;
 Николай Пачев - 29 юни
 Атанас Личев - 14 август
 Стоян Колдов - 24 август

ДА СИ СПОМНИМ...

Боян Илиев роден на 7 юни 1931 г.
 Марин Начев роден 9 юни 1931 г.
 Андрей Василев роден на 9 юли
 1931 г.

БЕЗСМЪРТИЕ

*На Боян Ботев загинал
 в боевете при Сливница*

Търчал ли си срещу врага без страх
 не ще те питам и недей ми казва.
 От детството си още го разбрах
 знам Ботевата обич и омраза.

Но ще те питам нещо като мъж:
 Ти първо либе имал ли си, драги?
 Целунал ли си го поне веднъж?
 Вкусил ли си от земните наслади?

Когато си зовял „Напред!“, „Ура!“,
 спомни ли си за устните, лицето,
 за пламналата в погледа искра,
 любовен огън палнала в сърцето?

Не си, нали? Родината тогаз
 обединена, мощна и велика
 бе обладала твоята мисъл, страст
 и за синовен подвиг те повика.

„Отиде си тъй рано, млад-зелен...“ -
 бе майка ти казала на Захария.
 Не си изчезнал. Ти си жив във мен
 и в храбрите войници на България.

Боян Илиев

ПРОЛЕТНИ НАВЕИ

Вятърът люлее тънките тополи,
 сякаш са девойки хванати в хоро,
 само че са още вейките им голи.
 Ала те все чакат нещо тъй добро!
 Ала те сънуват ласкави повеи...
 Закъсняла пролет твоя дъх горещ!
 Дай им твоята нежност да растат със нея,
 твоята необятност, буйния кипещ!
 И душата моя, трепнала те чака,
 за да литне в твоя викащ небосвод.
 Пъпките на вяра да разцъфнат в мрака...
 И дано узреят есента във плод!
 Нека само чужди ледени вихрушки
 да не ти наваят късни преспи сняг...
 - Моя добра Пролет! Нека не откъснат
 толкова изстрадали търсен цвят!...

Марин Начев

БЪЛГАРИЙО

Българийо, от Дядо Вазова възпята
 за твоите безкрайни диви красоти,
 с юнашка кръв по хълми и бърда пролята
 не ще загинеш, ще живееш дълго ти!

По дяволите всякакви дочути думи,
 от картата, че някой ще те заличи
 ти векове вървя сред бури и куршуми
 и никога не падна ниско по очи.

Макар че пак над теб е мрачен небосклона
 и се разбиват в теб свирепи ветрове
 ще издържиш и днес в борбата си изконна,
 понесла в себе си пак чужди грехове.

По-твърда от гранита вечен на Балкана,
 с възпетите от Дядо Вазов красоти,
 сто българи в тебе само да останат,
 сто пъти пак България ще бъдеш ти!

Андрей Василев

РОЖДЕН ДЕН

Утрото хвърля
 лъчите си в спукана
 ваза. Рожден ден.

**ТАРАЛЕЖОВИ
 БОДЛИ**

Таралежови бодли.
 Всяко докосване боли.
 Всяка дума е камък,
 всяка мисъл е стон.
 Впримчен живот.
 Настръхнали същности.
 Разсъблечени души.
 Примките на годините
 белят слой след слой
 от личностите ни.
 Ставаме все по-голи -
 като новородени.
 Все по-зли...
 Днес падат задръжките
 на възпитанието,
 на образованието,
 на морала -
 които са ни втълпили,
 които сами сме изградили.
 Рухва сградата
 на човечността
 и остава -
 зееща уста...
 И душа - таралеж.
 Зъбите хапят -
 от глад
 и от скреж.
 Бодлите бодат -
 последен страж
 на барикадата
 пред времето.
 Зад нея вече нищо няма.

Габриела Цанева

МОЙ СТИХ

Гориш ме отвътре,
 неписан мой стих,
 ти нямаш си име,
 лице, тяло, дъх.
 Ти зная жадуваш
 за жива вода,
 за искреност, вяра,
 любов, свобода.
 Политаш с Пегас
 нагоре в небето.
 Звездичка ми сваляш,
 да грее в сърцето.
 Тревогата, мъката,
 чупиш на две.
 Сродяваш Всемира
 със мойто сърце.
 И грееш най-истински
 в белия сън.
 В мечтите те хващам
 и пускам те във.
 Полягаш на листа
 мастилено тих-
 изстрадан, сънуван,
 реален мой стих.

Вяра Дамянова

КОГАТО

Когато ме няма
 в красивия свят,
 частица от мен
 ще остане.

Целувки по розите
 ще завещая за вас.
 С полъха на вятъра
 ще ви погала.

Две малки звездици
 ще измоля от Бог,
 За да мога да бдя
 над съня ви.

Дори да изгасне
 моят живот,
 няма да спре
 любовта ми!

Олга Върбанова

Милчо Присадашки

ЛЯТНО

Задъхана вечер пожарница жадна,
 с протегнати устни към нощния хлад.
 Загадъчно сменна смее се, пее,
 раздиплила лимби по прашния път.

Точило подскочи, каруца проскърца
 и стеле се синкава, лятна мъгла.
 Небързащо слънце от заник намигна
 и сянка проточи се ластик игра.

На босо подтичва младокът мечтател,
 пропуснал пореден, възможен късмет.
 Старикът с тояжка подпира всемира,
 в ръката си стиснал филийка със мед.

Дарина Цветкова

ЗА ТЕБ ИЗДИГАМ ФАКЕЛ

В ръцете си аз факел ще издигна,
 място сред пътя ще ти отредя,
 до титлите на другите народи
 аз с нова титла ще те украся.

Пламтяща вяра в знаме ще издигна,
 на вихри волно щете понеса.
 Сред злоба гордо буря ще надигна
 за твоето славно име по света.

Народ и вяра в тебе ще запазя
 докрай света, за вечни времена!
 Със святата ти истина, Родино,
 на бъдещето ще те подаря!

Живка Танчева

МЕЛОДИЯ

Засвири, Гайдарю, засвири...
 Със звуците Душата ми танцува,
 че тук е Рая, до зори
 поне нека сладко да сънува.

Ще идем при сладкодумните овчари
 и стадото с нежност ще погалим
 не питайки на кой какво са дали,
 какво получили, Бог ли са продали...

Засвири, Гайдарю, засвири
 ритмите от миналото време,
 да се разплачат даже канари
 и пред нищото събудени да спрем...

Маргарита Нешкова

АВТОПОРТРЕТ

Ако ме питат, кой съм, от къде съм?
 В мен няма ли болярска, синя кръв?
 Не разполагам ли с палат чудесен
 и между знатните не съм ли пръв?

Ще отговоря откровено, ясно.
 Не крия селски си произход
 и туй, че жилището ми е тясно,
 а хлябът ми солени замесен с пот.

Родих се, раснах в преходното време
 от ралото до атомния век.
 За мен животът ми остана бреме
 на простия обикновен човек.

Мирчо Момчилов

ЛЕТЕН БЛАГОСЛОВ

Летен е духът ми, млад,
 с вкус на сладка диня
 и е морски моя свят,
 без мъгла и тиня.
 Литвам ли с криле напред,
 значи съм сърдечна,
 ведро слънце, със късмет,
 във душата - вечна.

Тръгвам, изгревът сърцат
 щедро го раздавам
 и на Бога - благ и свят
 му въздавам Слава.

Милена Филипова

МАЛКИЯТ БЕЗДОМНИК

Едно момче из кофа за боклук
 измъква ябълка и я загриза.
 Миришеше на гнило и на лук,
 но гладно бе дланта си чак облиза.

Смрачаваше, а нямаше си дом,
 нито грижовна майка да го чака.
 И тая нощ небето мълчешком
 ще го приспи под чергата на мрака.

За него никой не проля сълза.
 От мъката сърцето му посърна.
 Помилва го веднъж една бреза,
 то спя, усмихна се ...и Я прегърна.

Тя шума бе постлала за легло.
 Пошепна нещо, с клонче го погали...
 Дали не свърши детското тегло?
 Полегна кротко, мракът го пожали.

Пенко Керемидчиев

В ПОЛЕТО

Когато сляза долу във полето
 и тръгна край узрелите жита,
 аз слушам чудни песни в ширинето
 изпети от жътварските уста.

А слънцето се спряло в небесата
 и сипе жар по морните чела.
 Кънти навред, а глъхнат в тишината
 безлюдните смълчали се села.

Сърцето лудо тупка във гърдите
 и радва се на цъфналата шир.
 И шепнат ми в душата далнините,
 да тръгна и нататък най-подир.

И аз вървя край дългата верига
 от буйни кукурузи и жита.
 Над мен излита пойна чучулига,
 поела на жътварки песента.

Петър Илиев

НАШИ ЮБИЛЯРИ

Стоян Димитров Колдов

Роден е в с. Лесново, община Елин Пелин, Софийско през 1931 г. Завършва гимназия в гр. Елин Пелин. За написване и разпространяване на позиви против комунистическата диктатура и окупацията на родината ни от Съветската армия, едва навършил 18 години е осъден на три години лишаване от свобода.

За написване и разпространяване на позиви против комунистическата диктатура и окупацията на родината ни от Съветската армия, едва осемнадесетгодишен с група младежи е осъден на три години лишаване от свобода.

След изтърпяване на наказанието две години е трудовак. Работи в МТС Елин Пелин и в Кремиковци като автомобилен техник.

Още от ученическите си години пише стихове, разкази и басни. През 2001г. на конкурс, обявен от вестник „Земеделско знаме“, получава първа награда за най-добър разказ. Участва в литературен сборник „Детелина“ издание на Съюза на писателите земеделци и сборник „Светлини“, издаван от Литературно общество в гр. Елин Пелин. През 1998г. издава стихосбирката „Тревожни мигове“, през 2009г. - сборник с разкази „Преди изгрева“, а през 2015 г. - книга с басни и епиграми „Смях и сълзи“.

Осемдесет и петия си рожден ден Стоян Колдов посреща с нова книга - „Окървавени разкази“ - сборник с разкази за жестоките репресии през комунистическия режим. На нашите читатели предлагаме разказа „Среща“.

СРЕЩА

На Иван Огнянов от село Гагово, Поповско

Случайните срещи невинно са случайни, като че ли все някой от някъде ги подрежда. Скоро присъствах на една такава случайна среща, за която искам да ви разкажа.

Случайните срещи невинно са случайни, като че ли все някой от някъде ги подрежда. Скоро присъствах на една такава случайна среща, за която искам да ви разкажа.

Чака бай Теньо влака за София и след редовното му закъснение, вече е вътре. Случи се така, че попадна във вагона за първа класа. Върви той покрай купетата, в които има и свободни места, но ги подминава, защото това е първа класа вагон не за него, а за новоизлюпените богаташки довчерашни мамини синчета. Вървейки той навлезе във втория вагон, на вратата на който беше залепена голяма цифра две. Това явно значеше, вагон втора класа за по-очуканите от съдбата. Минава той покрай купетата. В едно младежи, в друго някой от снощи пиан се излегнал на седалките, в трето ромчета тренират любимата им игра „тука има, тука няма“, с която да лъжат невежите хорица. Така стигна до последното купе на вагона, в което двама старци, вероятно някой от тях слабо чува и високо си говорят. „Ето компания за мен“, помисли си той и откряна вратата на купето.

-Добро утро, набори! Ще ви преча ли на разговора, ако влезна при вас за компания до града?

Наборите се изправиха и най-любезно го поканиха да влезе.

-Все нещо ново ще ни кажеш от вашия край, наборе! Сядай и кажи за къде си тръгнал и как я караш?

-Първо нека си кажем имената, наборе, па сетне другото. Аз съм Теньо. Казаха имената си и другите. Разговорът започна.

-Аз съм от тука, от шопско, а вие от далече ли идвате?

-Ние сме от Северна България, Теньо. Отиваме до столицата на конгрес на нашата селска организация.

-Ами и аз съм за там. Вие сигурно имате делегатски

карти и ще влезете, а аз нямам, та бързам, докато народът е вънка да потърся някой от град Попово.

-За какво ти е такъв човек?

-Искам да му разкажа как преди години загина едно тяхно момче в Пазарджишкия затвор. До сега все нямах време, а и нали след мене имаше някое ченге, та нямах възможност да отида до там и потърся неговите близки и да им разкажа за случилото се. Дано намера някой, за да ми олекне.

-Ти, Теньо, явно си от нашата организация, но защо нямаш делегатска карта, а!?... Да не си от казионните?

-Нямало за мен били свършили! Защото на събрания и във вестника често критикувах алчността на нашите вироглави, главозамаяни вождове, та затова наборе, но здраве да е!

-За кой младеж искаш да разкажеш? Аз съм от тоя град!

-Така ли!? Та кой ме доведе точно до теб?! Дали го познавате този младеж, не знам, защото това беше много отдавна през петдесетте години от двадесети век.

-Ние сме малко градче, наборе, и се знаем, особено щом е бил в затвора, та нали и ние минахме от там.

-През петдесета година бях в Шуменския затвор, където се сприятелих с четирима младежи от това малко градче. Единият беше Иван, другият Цветан, а на другите съм забравил имената. Едва ли има някой жив от тях, защото те бяха с няколко години по-големи от мен. Но може и да има някой жив от тях, знам ли!?

То това си е Божя работа.

-Ти, Теньо, ако видиш някой от тях, ще го познаеш ли?

-Едва ли! Та ние толкова сме остарели, толкова сме се променили, но ще се помъча да си го припомня, ако ми каже поне името си.

-Ами, наборе, тебе как те викаха в Шуменския затвор? Ти не си ли „малкия“?

-Ти кой си, та ме позна!

-Аз съм Цецо, наборе, един от четиримата, за които спомена!

-Ама, Цецо, ти ли си бе!?

Скочиха двамата и се запрегръщаха. Аз ги гледах замаян как по дълбоките бръчки на лицата им течаха ручейте сълзи.

-Малкия, а сега разкажи за моя приятел и съпроцесник Иван Огнянов.

-Той, както разбрах от него е докаран в „Белене“. В този затвор, Цецо, докарваха непокорните, непоправимите, както ги наричаха управниците, за да бъдат измъчвани. Килията, в която той беше вкаран се отваряше само веднъж в седмицата, за да изнесе един от кримките тоалетната кофа, да не мирише на надзирателя. На самата врата имаше прорязана малка вратичка, през която затворникът подава мръсната паничка, за да му сипят чорбица и му подадат коричка хляб. За Иван това ставаше само веднъж седмично. Един път ми хрумна да преброя колко лъжици от мътната вода има в моята паничка, в която като разбъркам се гонят само семки от чушка. Бяха тринадесет броя лъжици. Толкова са вероятно и на Иван. Това беше помия от измитите казани в кухнята.

-Кои са съседни по килии разбрахме от вечерната проверка, когато се сменяваха надзирателите. Тогава силно викахме: „Гражданино надзирател, аз съм еди кой си и съм жив“. Така разбрахме, че с Иван сме съседни и започнахме да си чукаме по стената. Знаеш как става, нали Цецо? Всяка буква си има и цифра. Така цял ден, понякога и нощем. Иван ми разказа, че като е бил в килията с още няколко затворници избухнал спор за Никола Петков. Тогава Иван заявил, че Никола Петков е втори Левски за България и че ще дойде време да му издигнат паметник. Доносчик от килията предал думите му на шефовете и те решили, че той е за тази килия, която наричахме „моргата“.

По едно време Иван започна силно да вика: „Теньо, умирам от глад!“ Това повтаряше много пъти. Прозорецът на килията беше към улицата и често минаващи граждани се спираха и слушаха. Надзирателите от вишките ги разпръскваха, като ги заплашваха, че ще стрелят. Ехото от виковете на Иван се носеха над целия град, него не можеха да разстрелят. Понеже Иван споменаваше моето име, един ден при мен пристигна началникът на затвора. Той бил общар, но брат му като партизанин уредил да му дадат чин капитан и го назначат началник на затвора. Прост и много жесток, кръвожаден хищнически индивид.

С отварянето на вратата той изсъсква:

-Гад, тоя какво сака от теб?

-Какво да иска? Виждаш, че тук има само два стари вестници. Единият ползвам за постеля, другият за завивка.

-Чуваш ли го тоя? продължи той и посочи килията на Иван това те чака и теб. Ще се подиграваш с другаря Сталин, а!?

На надзирателя нареди: „Прибери тези вестници!“

Аз под напора на силни чувства бях извършил голямо според шефа престъпление. Бях се изсмял, когато партийният и няколко надзиратели нахлуха в килията и палачите съобщиха, че е починал бащата на човечеството другаря Сталин. Поискаха петминутно мълчание в негова почит. Аз само прехапах устни и си помислих как ще издържа не минута, а пет и не издържах. Пригнах да се смея от радост. Това вбеси партийния и последваха плесници и бой от надзирателите в мазето. След това се озовах в единичката до Иван. Скоро мен ме върнаха в единичката, в която ми беше багажа. Тя беше насрещната на тази на Иван. Това освобождаване на единички правеха, когато извън затвора имаше разкрита конспирация и им трябваша килии да вкарат следствените сами. Бяха принудени да ни съберат. От тук през дупчицата на шпионката наблюдавах килията на Иван. Една нощ се чу шум пред вратата му. Погледнах и видях двама надзиратели да отварят килията. Единият държеше в ръцете си нещо като чувал, а другият дърпаше Иван, който беше се сгърчил на пода, за да го изтегли на по-широко. Този, който го дърпаше

каза на другия: „Абе, колега, този май че още е жив, гледам го мърда. Да му дадем малко вода, може да му премине!?“ Това го чуха и другите от нашата килия. А имало и при нас доносчик, който сутринта предал тези думи и надзирателят го изгониха. Такива жаловити не били за този затвор. „Ти не чу ли какво нареди началника, а?! Да го сложим у чувала и да завържем здраво! А сега работи! Какво се мотаеш!?“ И така завързания чувал повлякоха към мазето, където имаше още непокорни.

И сега, Цецо, ехото от виковете на Иван често раздират сънищата ми. Явява се той и ме пита: „Наказахте ли ги!“ Аз гузно мълча. След неговите настоявания му отговарям: „Измислиха си някакъв закон за давност и никого не наказахме. Давност за убийства!?! А Евреите още търсят и намират макар остарели и променени с пластични операции, намират ги и ги съдят за убийствата в хитлеровите лагери и газовите камери. А нашите убийци са си тук у дома. На техните престъпни кресла седнаха техните синчета и доволни сега дерибействат. И кой да ги съди, Иване, те ли?! Това е!“

Ти поне ще си останеш за твоите близки и приятели вечно двадесетгодишният земсист Николапетковист. Дано някой някога се сети да ти издигне паметник и да ти сложи в шепите коричка хляб и чашка вода да наквасиш напуканите си устни.

Ти никога няма да бъдеш забравен, Приятелю, почивай в мир!

Стоян Колдов

ВЪЗХОДЯЩО РАЗВИТИЕ НА ЕДИН ТАЛАНТ

В новата си стихосбирка „Съдбовни пътеки“ Маргарита Нешкова продължава идейно-естетическите си търсения, темите и мотивите, залегнали в предишните „Цветен пращец“, „Хоризонти в моя сън“ и „Царевичка на кръстопът“. Те бележат едно съзряване и възходящо развитие на нейния поетичен талант.

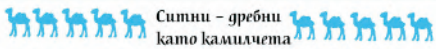
Сред най-хубавите се очертават стихотворенията „Пътеките на съдбата“, „Бягащ силюет“, „Преди да дойде косача“, „Пулс“, „Самота“, „Светулка в нощта“, „Лозница“, „Демократичен преход“, „Сеячът на мечти“, „Състояния“ и много други

Новата си книга авторката посвещава на своята баба Мария Танчилска Нешкова, която трасира една от съдбовните пътеки на техния род.

Освен въздуващите стихове „Съдбовни пътеки“ съдържа и три разказа, посветени на баба Мария Танчилска. Те подсказват недвусмислено, че поетесата Маргарита Нешкова притежава и дарбата на оригинален разказвач.

Вярваме, че тя ще продължи да развива дарбата си и в тази насока и скоро ще зарадва читателите с белетристична книга, най-вероятно документална проза за своите близки, повечето от които са мъченици и невинни жертви на комунистическата диктатура в България.

Ситни - дребни
като камшичета

ПОП С ЛАПТОП

В известен храм,
а може би и манастир,
със точност не знам,
един духовен пастир,
май че поп,
наместо да чете молитва,
по лаптоп
започнал да залитва.
Несъмнано и - хо-па -
засядал пред лаптопа,
та чак до късни нощи:
игрички, екшън, порно, още, още...
Напътствали го: -Отче поп-игумен,
благочестив си ти и умен,
грижи се и за манастира!
-Оставте ме на мира!
С любимия лаптоп
съм си тип-топ!
След мене ако ще потоп!
И продължавал без умора...
А манастирът тънел в мухъл, прах...
Престанали да идват хора...
Дорде един иеромонах
пред шефа го натопил.
Владиката му казал „Стоп!“
и хоп -
веднага го разпопил
и го разлаптопил...
Останал без лаптопа, попа,
послушник вече там
в този храм
или пък манастир,
безславно хвърлил топа.
Бог да го прости!

Кирил Назъров

ПО НАСЛЕДСТВО

Народиха се разни партийни келемета,
на познатите номенклатури синчета.
И те като бащите сродени с кафенета
бистрят политика
и не хмващат мотика!

Георги Козарев

УМНО СЕЛО

Нашето село,
е умно село:
Имаме и директорка
на детската градина...
В нея е записана
даже баба Гина...
Имаме и библиотека
с две хиляди тома.
И библиотечарка хубавица
по цял ден си пие студена водица...
Читателка е и баба Гина
и цялата наша пенсионерска дружина!

Амиш Вешкова

ПРОЗРЕНИЕ

Имала глава да пати
баш от хитри магистрати!

ВИСОКОДОБИВНИК

Пред нищо не се стъписа
триста доноса написа!

КЪДЕ СИ ВЯРНА
ТИ ЛЮБОВ НАРОДНА

По Д. Чинтулов

На гурбет замина
в далечна чужбина!

Атанас Личев

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
технически сътрудник:
Маргарита Нешкова
предпечат: Г. Цанева

контакти:
София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
kiril_draguch@abv.bg
gabrielle@mail.bg

интернет:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg

секретар на БКП,
народната милиция
стреля срещу
стачниците. Убити са
7, а ранените са 40.
Настъплението на
б о л ш е в и з м а
продължава.

ЕДИН ЗАБРАВЕН ПОЕТ - МЪЧЕНИК

От стр.1

в които пропагандира съпротива срещу т.н. „народна власт“.

По шрифта на редакционната пишеша машина ДС установява, че позивите са писани от него. През зимата на 1966 г. Заркин е арестуван и осъден на 6 години затвор. След нахлуването на войските на Варшавският договор в Чехословакия и смазването на Пражката пролет през 1968 г. в знак на протест провежда 28-дневна гладна стачка и пише открито писмо до министър-председателя. По този повод го съдят отново. За да го сломят и го принудят да промени политическите си възгледи често го изолират в единична килия, но Георги Заркин продължава открито да заявява своите антикомунистически убеждения. И в затвора продължава да пише стихове и по уникален начин ги предава на близките си. Неговото творчество е от две хиляди стихотворения и епиграми и романа „Чест“. В него той не говори за мъст, за омраза, а за любов и човешки взаимоотношения.

Идва времето да бъде освободен, но в България се очаква международна писателска среща. Властта е обезпокоена. Тя знае добре, че писателите от Капиталистическите държави ще поискат среща с поета затворник. И наистина, те искат среща с поета Заркин. Властниците цинично им отговарят: „Той почина от естествена смърт, но ако искате да чуете нещо за убит поет, ще Ви разкажем за Никола Вапцаров, разстрелян от фашистите“. Поетът Георги Заркин по най-жесток начин е убит в Пазарджишкия затвор на 7 август 1977 г.

Да! И днес във времето на демокрацията никой не се радва на смъртта на Вапцаров и не отрича стойността на поезията му, но за него са издигнати и се издигат паметници, улици, училища и др. носят неговото име, влязъл в учебните програми, и досега е там... А за поета-мъченик Георги Заркин... Бих казал, позорно се мълчи!

Цветан Лалов

БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ ТЪРСИ СВОЯ ИСТИНСКИ СОБСТВЕНИК

Споровете по въпроса за собствеността върху земята са вечни като самата нея. Още в Първото българско царство, в средата на осми век, се възприема от Византия т.нар. „Земеделски закон“, който е сбор от наказателноправни разпоредби, предназначени главно за защита на частната поземлена собственост. Този закон бил широко прилаган, тъй като стопанството било предимно земеделско скотовъдство и нуждата от защита на частната собственост върху земята се чувствала остро. Имало е три вида собственост: а/ Общинска, б/ Задругарска родова, съставена от няколко семейства и един старейшина дядо и в/ Индивидуална появява се на по-късен етап, когато вече има по-добра агротехника и развити занаяти и търговия. От постановленията на Земеделския закон и от Крумовото законодателство се вижда, че частната собственост се защитава срещу кражба на селскостопански инвентар и селскостопански продукти.

През Второто българско царство /1185-1396/, с развитието на феодалния строй започва окупняването на собствеността върху земята, което довежда до обезземляване на част от селяните и превръщането им в наемни работници.

През Третото българско царство /1878-1944/ всички български поданици получават земя за обработване, след освобождението от турско робство. А след Първата световна война, великият български държавник Александър Стамболийски прави поземлена реформа, чрез която оземлява 80% от българския народ, ръководен от принципа „Земята на тези, които я обработват.“ Не е случайно, че в световната класация за стоте личности на 20-ти век е включен и Александър Стамболийски.

Трагедията на българските селяни започва след окупацията на България от Съветската армия, която налага болшевишки режим и предоставя управлението на държавата в ръцете на престъпната комунистическа партия. И тя, ръководейки се от сталинския принцип, че „селячеството е най-големият враг на комунизма“, започва жестока унищожителна битка срещу българските селяни!

Още в първите дни след влизането на Съветската армия на българската територия, започват масови убийства, известни като „четридесет безотговорни дни“, когато без съд и присъда са избити хиляди от по-заможните селяни. Следват лагерите и затворите, през които преминават триста хиляди души, като голяма част от тях загубват живота си. Целта на репресиите е сплашване на народа, за да се подчинява на комунистическата партия. Крайната цел е установяването на диктатура на пролетариата и ликвидиране на частната собственост. Никола Петков не е съгласен с репресиите над българския народ, но болшевишкият възпитаник Г. Димитров заповядва да го убият и след скалъпен процес Никола Петков е обесен, българската опозиция е обезглавена и цялата власт остава в безродните комунистически ръце. БЗНС е разгромен. Д-р Г.М.Димитров успява да избяга, но неговата секретарка Мара Рачева е зверски убита в Софийския затвор. Земеделците имат вече своите мъченици.

Комунистите не пожалиха и пролетариата, в името на когото установиха диктатурата. През 1956 г. тютюневите работници в Пловдив излизат на стачка. По заповед на др. Пърмов, Първи

Раздели ни съдбата лиха в час злощастен
и храмът ни семеен в прах тя разруши.
И само раната ми е свидетел безпристрастен
немилостиво и безспирно все кърви.

Макар да съм затворен като птица в клетка
и дните си като пшеничени зърна броя,
аз пак честит съм с чест и съвест чиста
в съня ми камъни надгробни не тежат.

Не укорявам никой, не тая и злоба
в беда че съм оставен, синко, на сред път.
Ще стигна пълзешком и сам до гроба,
за да опра в земята-майка гръб.

Ако не ти се отдаде велик да станеш
то ще те моля, скъпи синко, не скърби
по-прекрасно е човек да си останеш,
но истински човек. И българин бъди!

Когато се научиш да летиш,
тогава ти ще се превърнеш в птица!
Не се страхувай, че ще изгориш...
И клетката превръщай във зеница.

АЗ ВЯРВАМ!

Светът ще бъде по-прекрасен от дъгата,
човекът по-добър и мил от херувим.
И всички ще са равноправни пред благата,
и всеки кът ще бъде нов Ерусалим.

Георги Заркин

Започва насилственото коопериране на земята. Трябва да се ликвидира частната собственост, която „ежеминутно ражда капитализъм“ /К. Маркс/. Селяните загубват земята и свободата си. Възниква горнякското съпротивително движение срещу съветската окупация и то веднага след края на войната. Не унгарците през 1956 г., не чехите през 1968 г. и не поляците през 1982 г., а българският народ пръв започва борбата срещу Съветската окупация. Не е случайно, ме в България репресиите бяха най-жестоки. Цветущото земеделие, създадено с труда на свободните земеделски стопани, вече никога нямаше да бъде същото! Преди войната България е седмата икономика в Европа, а след 45 години комунизъм е икономически фалирала държава, най-бедна в Европа. Но колелото на историята се върти. Доиде краят на комунизма! Великото народно събрание гласува Закон за възстановяване на собствеността върху земята, като взе за база поземлената реформа от 1946 г. Никой не получи повече от 300 дка. Много от наследниците започнаха да работят земеделие.

На пазара вече имаше изобилие от български плодове и зеленчуци. Това не влизаше в плановете на номенклатурните комунисти и с помощта на ДПС свалиха от власт първото демократично правителство.

Едва започнали реформите, бяха стопирани за десетилетие напред. Нашите номенклатурчици се отказаха от марксизма-ленинизма и станаха капиталисти латифундисти. След 1992 г. законодателството даде възможност да се притежава и обработва неограничено количество земя. Жан Виденов разреши „законно“ чужди граждани и фирми да притежават българска земя без ограничение. И резултатът е налице руска фирма притежава един милион декара, други чуждестранни фирми, чрез подставени лица притежават стотици хиляди декари. Като прибавим и нашите „земеделци“ от номенклатурата, става ясно защо на пазара няма български плодове и зеленчуци. Даваме субсидии за зърнени храни и тютюн, вместо за трайни насаждения и животновъдство.

Можем ли да излезем от този омагьосан кръг? Да! Ако променим законите за земята по примера на Полша, Дания, Англия, Германия, Франция и т.н. Да възстановим фермерството!

Освен икономическа полза, фермерството спомага за утвърждаване на демокрацията. Фермерът притежава средства за производство земя, машини, сгради, животни. Той е свободен и независим гражданин. Освен политическа, той има и икономическа свобода, т.е. той е истински свободен човек!

Но не трябва да забравяме какво е казал Аристотел преди 2300 години „Колкото са повече собствениците на средства за производство, толкова по-голяма е демокрацията“. Затова на малка България и трябва сто хиляди ферми и двеста хиляди дребни производители. За целта със закон трябва да бъде ограничено притежаването и обработването на земя максимум до 2000 дка. Ще се осигурят 500 хиляди работни места, зада не се налага нашите младежи да работят във фермите на Англия, Испания, Гърция.

Това може да се случи, ако в НС има 121 депутати, които имат съвест, морал и кураж да гласуват необходимите закони. Ако земеделците се обединят в една партия, ще имаме достатъчно депутати, за да се гласува такъв закон!

Примерно разпределение на земята:

1. За фермите - 51 милиона декара

№	Брой ферми	К-во земя за 1 ферма	Общо милиона дка
1	5 000	2 000	10
2	10 000	1 000	10
3	40 000	500	20
4	45 000	250	11

2. За дребните земеделци 200 000 X 25 дка = 5 милиона декара

инж. Кръстьо Нанев, град Варна